

telse. Men naar det ærede Medlem nævner Ostetolden som Eksempel paa, at Landbruget dog paa et enkelt Punkt har Fordel af Beskyttelse, saa beklager jeg, at jeg i enhver Henseende her maa modsige det ærede Medlem. Landbruget har aldrig haft og har heller ikke i dette Øjeblik den allermindeste Interesse i Ostetoldbeskyttelsen. Ostetolden var oprindelig en ren og skær Finanstold, en Luksustold, der blev indført, fordi vi den Gang indførte visse dyre Ostersorter som Roquefort, Emmenthalerost, Camembert, og hvad nu disse fine Ostersorter hedder, fra Udlandet uden at fremstille dem selv her i Landet. Man fandt, at dette var et Luksusforbrug, og at der dér var et Sted, hvor man kunde lægge en Skat, der kunde give Indtægt for Statskassen, uden at det havde Karakter af Beskyttelse, fordi der ikke fremstilledes saadanne Oste her i Landet.

Da Krigen kom, standsede denne Indførsel. Disse fine Ostersorter udeblev, og der blev her i Landet gjort Forsøg paa at fremstille dem. Jeg vil ikke helt benægte, at der har været enkelte Mejerier, der tidligere har fremstillet saadanne Oste, men jeg tør hævde, at det hverken har været Lovgivningsmagts Hensigt, ej heller Krav fra disse enkelte Industrier — jeg tror, deres Antal kan skrives med 1-cifret Tal —, der har været bestemmende for Toldens Indførelse; men under Krigen, da Indførselen standsede, blev der her i Landet gjort Forsøg paa at fremstille denne Ost. Jeg skal nu ikke komme ind paa, hvorledes disse Forsøg lykkedes, jeg tror, det er et Kapitel af det danske Mejeribrugs Historie, som vi helst bør forbigaa i saa stor Tavshed som muligt. Det ærede Medlem mente, det var Krigsaarene og Prisreguleringerne, som havde medført, at det danske Landbrug nu havde en opblomstrende, en nyfødt Osteindustri, men jeg tror, jeg tør sige, at det ærede Medlem tager ganske fejl. Den Osteindustri, der blev fremkaldt i Krigsaarene, var en Produktion, der havde meget stor Lighed med saa megen anden Krigsproduktion og i Virkeligheden ikke havde megen Lighed med den Produktion, der i øvrigt baade har fundet Sted og finder Sted indenfor det danske Mejeribrug.

Jeg nægter ikke, at der i dette Øjeblik, skønt Ostepriserne ikke er særlig indbydende, findes rundt omkring paa adskillige Mejerier en Produktion af disse Oste, først og fremmest af Roquefortost, men ogsaa af Camembert og enkelte andre, der synes at have en Fremtid for sig, men naar det er Tilfældet, saa skyldes det — deri tager jeg

ikke fejl — ganske enkelte Mænds Arbejde, først og fremmest Professor Orla Jensens og afdøde Konsulent Wennervolds Arbejde og dernæst en snævert begrænset Kreds af dygtige Mejerimænd og deres Virksomhed samt endelig den Omstændighed, at det er lykkedes her i Landet at fremstille en Renkultur af den Skimmelsvamp, som findes i Roquefortosten. Og naar dette er sket netop i de sidste Aar, altsaa efter Krigen, i de trange Aar, hvor det har knebet med at finde Afsætningsmuligheder, saa forekommer det mig, at det er et Eksempel paa noget helt andet, et Eksempel paa det, som vi finder i alle Erhverv, hvad enten det er Landbrug, Industri, Fiskeri, Handel eller Skibsfart, nemlig at det er Dygtigheden, de enkelte Mænds Indsats, som er bestemmende for, hvornaar Fremskridtet finder Sted.

Med Told eller med Krigsreguleringer har denne Begyndelse til en Osteproduktion — for mere er det jo ikke — intet at gøre, og jeg beder det ærede Medlem lægge Mærke til, at fra Landbrugets Side nærer man intet som helst Ønske om, at Ostetolden skal opretholdes. Den har ingen Betydning for Landbruget, og der foreligger ogsaa, saa vidt mig bekendt, for Toldlovsudvalget en skriftlig Udtalelse fra Landbrugsraadet — hvori samtlige Andelsmejerier er repræsenteret —, som udtaler Ønske om, at Ostetolden maa blive ophævet, fordi man af Erfaring ved, at en saadan Told i det lange Løb vil virke hemmende paa den Industri, man er i Færd med at oparbejde. Hvis jeg ikke tager fejl, vil der ogsaa fra det Parti, jeg tilhører, blive stillet Forslag i Toldlovsudvalget om, at den Finanstold eller Luksustold, hvad man vil kalde den, som hviler paa Ost, maa blive ophævet. Derimod er der fra Landbrugets Side overfor mig som Landbrugsminister rejst Krav om, at der maa blive indført Kontrol med Eksporten af Ost, saaledes at de enkelte Producenter, som kan skade vort Renommé i Udlandet ved at eksportere daarlig Ost, saaledes som det fandt Sted i Krigsaarene — det kan desværre ikke benægtes —, maa blive standset, og det er et Ønske, som bør imødekommes. Som ærede Medlemmer vil vide, blev der sidste Aar med Rigsdagens Samtykke gennemført en Kontrol med vor Osteeksport, som har virket i høj Grad besværliggørende for de paagældende Mejerier, men som, derom er der Enighed, alligevel har haft sin Betydning, idet den har hævet Gennemsnitskvaliteten af den Ost, som eksporteres.

Jeg har tilladt mig at gøre disse Bemærkninger, fordi jeg tror, det har Interesse, at lægge Mærke til den Forskel, der er. Her